

Hồi Thử Chín Mười Tám

NHÂN CƠ TỰU KẾ

Phạm Thù cũng làm ngay một chén như chàng, nhưng hấn vờ nhăn mặt, phun phèo phèo, nói:

– Tiểu đệ không quen rượu, uống vào nghe đắng và cay quá, nóng cả lưỡi rồi đây này!

Lão già không rõ hấn nói thật hay giả vờ, hơi biến sắc mặt, hấp tấp giải thích:

– Rượu của lão phu cất đã lâu, có trên trăm năm rồi đó, tánh rất dịu, người không quen uống, uống cũng chẳng say, hai vị cứ nhâm nhi đi, trong giây phút sẽ có mùi. Để lão phu vào hối thúc người nhà gấp tay chút cho các vị dùng!

Phạm Thù vội dặn với theo lão:

– Luôn tiện, lão trưng cho một đĩa thịt trâu nhé!

Lão chủ gật đầu.

Phạm Thù hất phần rượu còn lại trong chén xuống đất. Bạch Thiếu Huy sợ hấn nóng tính, là hồng mưu đồ, vội bảo khẽ:

– Đừng hấp tấp, hiền đệ nhé. Chúng ta đang đói, phải chờ ăn xong một vài tô mì đỡ dạ, rồi muốn làm gì hãy làm.

Một lúc sau, lão chủ mang thịt trâu ra, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù vừa ăn, vừa nói chuyện trên trời dưới đất, ba hoa huyền thuyên, như chẳng hề lưu ý đến ngôi quán này là hắc điểm hay bạch điểm. Họ không quên bảo chủ quán cho một đĩa thịt trâu, cho con Tiểu Bạch đớp.

Một lúc lâu nữa, lão chủ mới mang mì ra. Lão vừa đặt hai tô mì lên bàn, vừa liếc bình rượu, thấy rượu đã vơi, lão thoáng lộ vẻ đắc ý. Nhưng lão không đắc ý lâu, khi thấy thần sắc của cả hai còn tỉnh táo như thường, lão vội hỏi:

– Hai vị có cần thêm rượu nữa chăng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không cần, anh em tại hạ rất kém tửu lượng, cạn một bình như vậy là nhiều lắm rồi đấy. Vả lại, ăn xong anh em tại hạ còn lên núi, uống thêm sợ đi đường không tiện!

Chàng gặm đầu, xơi mì. Ăn một tô mì, chẳng phải lâu, trong phút giây là xong.

Theo chủ trương đã định sẵn, Bạch Thiếu Huy đứng lên vờ chập choạng đôi

chân, bắt buộc phải đưa một tay vịn mép bàn, tay kia thò vào mình lấy bạc, cất giọng hơi lè nhè, dứt quãng:

– Lão... lão trượng tính xem bao nhiêu tiền cả thấy.

Rồi chừng như không gượng nổi, chàng lại ngã ngồi xuống ghế, chiếc ghế ọp ẹp suýt gãy dưới sức nặng của chàng. Ngồi xuống rồi, hai cánh tay tì lên mép bàn, bất động.

Phạm Thù cũng gật gật gù gù, cũng lè nhè như chàng:

– Đại ca say rồi phải không?

Hắn cũng dợm đứng lên, được nửa vời lại ngồi xuống, ngoẻo đầu lên mép bàn, bất động.

Lão chủ nhìn cả hai một lúc, chờ xem quả thật họ bị rượu quật ngã, hay họ dở trò gì, lão cười, cười đến rung chuyển cả vai:

– Có lẽ hai vị không quen rượu thật đấy, chứ một bình rượu chia cho cả hai, làm gì vật ngã các vị nổi trong lúc khí huyết còn phương cương?

Lão bước tới, đưa tay xoa nhẹ lên vai Bạch Thiếu Huy:

– Khách quan có muốn lên núi ngoạn cảnh chăng? Nếu muốn thì lão phu cho người khiêng lên đấy cho!

Rồi lão bước sang Phạm Thù, cũng xoa nhẹ vào vai hắn, lão lắc vai người này, đến một lúc sau lão lắc đầu:

– Say thật rồi, say như chết, không còn nghi ngờ gì nữa!

Lão vỗ tay ba lượt.

Từ phía sau, ba đại hán bước ra, người đi đầu vận chiếc áo xanh, vóc dáng hơi lùn, đôi mắt sắc vô cùng. Y hỏi:

– Xong rồi đấy chứ?

Hai người đi sau y, tay cầm đao, tướng mạo khá dữ dằn.

Lão chủ vội xua tay nghiêng mình:

– Báo cáo Lục đầu đội, may mắn được thành công mỹ mãn!

Lục đầu trưởng lạnh lùng xoa nhẹ chiếc cằm, gật gật đầu:

– Tốt lắm! Ta sẽ ghi công trình lên Đường chủ, người cầm chắc được trọng thưởng đó!

Lão chủ cười mơn:

– Tuy nhiên cũng nhờ rất nhiều nơi đội trưởng mới được thành công như thế này, và còn phải nhờ đội trưởng đề bạt lên cấp trên, tôi hết sức cảm kích! Hai người này, xem có vẻ cổ quái vô cùng...

Lục đầu trưởng giương tròn mắt:

– Cổ quái làm sao?

Lão chủ thốt:

– Chất thuốc mê của tôi, bất cứ ai nếm một chút là bị nhiễm liền, nhưng hai tên này, uống cạn một bình rượu, lâu lắm mới thấm thuốc, thực là một sự kiện tôi chưa từng thấy từ khi tôi bắt đầu sử dụng loại mê dược bí chế này!

Lục đội trưởng vẫn lạnh lùng như thường:

– Có gì kỳ lạ đâu! Bất quá chúng có nội công khá thâm hậu, chúng vận khí bức trụ chất thuốc, thành ra thuốc ngấm chậm trễ hơn như với những người khác.

Lão chủ cười nhẹ:

– Lục đội trưởng không biết đó thôi, chứ loại thuốc gia truyền nhà tôi...

Lục đội trưởng càng lạnh lùng hơn, không muốn kéo dài câu chuyện để mãi nghe cái lão chủ quán khoe trương tài hạ mê dược của lão, y quay lại phía sau, vẫy tay phân phó hai tên kia:

– Mang chúng đi!

Thấy vẻ mặt của Lục đội trưởng hơi khác thường, lão chủ quán không nói thêm gì nữa, im lặng nhìn hai đại hán bước đến gần Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù.

Tự nhiên, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù nghe chúng nói với nhau, không sót một tiếng, nhưng cả hai vẫn vờ mê man như trước, mắt nhắm nghiền, bất động, mặc cho hai đại hán khiêng vào trong.

Nhưng vốn tính trẻ con, khi bị khiêng ngang qua lão chủ quán, Phạm Thù đưa chân khoèo lão, làm lão ngã nhào, va vào mình đại hán công hấn.

Đại hán mắng lão chủ quán:

– Thế ngươi mù rồi chắc? Sao không tránh cho người ta làm phạm sự?

Lão chủ quán lóp ngóp bò dậy, biết thân, bỏ đi nơi khác.

Công Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù vào trong, hai đại hán bỏ xuống đất.

Lục đội trưởng bảo một tên:

– Từ Vinh hãy đi thông báo cho các trạm canh phòng, lập tức trở về đây, để cùng nhau kéo về phân cung.

Một đại hán vâng lệnh đi liền.

Phạm Thù khẽ hé mí mắt, nhìn qua cục diện, nhận thấy lúc đó chỉ còn có tên đội trưởng và một đại hán, nhưng tên đội trưởng chấp tay sau lưng, đứng tại khung cửa. Hắn bỗng nảy ra một ý niệm, vội dùng phép truyền âm nhập mật gọi Bạch Thiếu Huy:

– Đại ca liệu cách chế ngự tên đội trưởng nhé!

Hắn giả vờ rên khẽ một tiếng cho đối phương lưu ý đến hắn.

Lục đội trưởng nghe hấn rên, vội quay người lại hất hàm hỏi đại hán:

– Tên đó làm gì thế?

Đại hán cúi xuống, nhìn thoáng qua cả hai, đoạn chỉ Phạm Thù đáp:

– Tiểu tử này rên ư ư, nhưng hấn vẫn mê mang, chừng còn say nặng!

Lục đội trưởng từ từ bước tới cạnh Phạm Thù, đột nhiên xuất thủ điểm nhanh vào huyết đạo của hấn.

Nhưng trước khi hấn xuất thủ, Bạch Thiếu Huy đã nhanh tay hơn phóng một đạo chỉ phong, nhắm đúng vào yếu huyết của y, y lão đảo một chút, rồi ngã quỵ.

Phạm Thù không chậm trễ, vọt đứng lên, điểm nhanh vào huyết đạo của đại hán. Rồi hấn hỏi:

– Bây giờ mình làm sao đây đại ca?

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười:

– Họ Lục có hình vóc giống hiền đệ, hãy mượn y phục hấn mặc vào đi!

Chàng tự mình cũng mượn y phục của đại hán mặc vào. Cả hai thay đổi y phục xong, nghiễm nhiên trở thành của phe đối lập và hai tên kia trở thành tội phạm.

Phạm Thù nhìn Bạch Thiếu Huy, rồi nhìn mình, trong lớp y phục vừa đổi, mỉm cười hỏi:

– Đại ca muốn trà trộn với chúng, định làm gì chứ?

Bạch Thiếu Huy thấp giọng:

– Đối phương đã chuẩn bị chu đáo, mình không thể dùng vũ lực, tất nhiên phải dùng mưu, trước hết trà trộn vào sào huyết của chúng, do xét tình hình rồi sẽ tùy cơ hạ thủ đoạn.

Chàng lấy thuốc cải sửa dung mạo, sửa gương mặt cho Phạm Thù trước, rồi sửa cho mình.

Nhờ quen tay lại phải tranh thủ thời gian, chỉ trong thoáng mắt chàng đã hoàn thành công tác đó rất mỹ mãn, đúng lúc bên ngoài có tiếng chân người vang lên.

Bạch Thiếu Huy vội bước tới đón chặn, trông thấy bảy tám đại hán vận y phục chệt, xuất hiện lối nhỏ trước ngôi lầu.

Chàng cao giọng ra lệnh:

– Đội trưởng đang khám soát hai tên đó, các người không được vào, khi cần đến ai, người sẽ cho gọi.

Bảy tám đại hán đó vâng một tiếng rồi tản mát trước sân quán, tìm chỗ ngồi tán chuyện với nhau.

Bạch Thiếu Huy vào trong, cải sửa dung mạo hai tên đó cho giống chàng và Phạm Thù.

Phạm Thù nhìn chúng gật đầu khen:

– Đại ca khéo tay vô cùng! Nhất định phải truyền lại cho tiểu đệ cái thuật này mới được.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Phạm đệ muốn học tự nhiên ngu huynh phải truyền cho, nhưng cũng phải chờ lúc rỗi rảnh!

Chàng rút soạt thanh đoản kiếm cầm tay, tay kia điểm khai huyết cam của đại hán, lạnh lùng dọa:

Nếu ngươi la lên một tiếng thì đừng trách ta sao tàn nhẫn!

Đại hán được giải khai huyết đạo, tỉnh lại thấy một người giống mình không sai một điểm, người đó lại lăm lăm thanh đoản kiếm chớp sáng trong tay, mũi kiếm chong thẳng nơi ngực của hắn, hắn hết sức kinh ngạc chẳng hiểu sự tình ra làm sao cả.

Đến lúc hắn nghe Bạch Thiếu Huy cất tiếng đe dọa hắn mới phát hiện ra là bị kẹt vào tay địch, biến hắn sắc mặt rung rung giọng thốt:

– Đại hiệp... dung tha sanh mạng cho tiểu nhân... Tiểu nhân chẳng dám...

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Vậy là bằng hữu thức thời vụ đó. Bây giờ tại hạ hỏi gì, bằng hữu cứ thật tỏ bày, nhất định tại hạ không làm gì thương tổn đến bằng hữu!

Đại hán hấp tấp đáp:

– Đại hiệp cứ hỏi, miễn điều đại hiệp hỏi không nằm ngoài chỗ hiểu biết của tiểu nhân, tiểu nhân xin nói cho đại hiệp tường, quyết chẳng dám giấu!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Trước hết, hãy cho tại hạ biết, bằng hữu thuộc về đường nào và tên họ là chi?

Đại hán không do dự:

– Tiểu nhân là Dao Năng, vệ sĩ Đệ nhất đội trong Thần Long Đường.

Bạch Thiếu Huy hỏi tiếp:

– Sào huyết của chúng ở đâu? Nơi đó gọi là gì?

Đại hán thốt:

– Tại Vu Sơn, nơi đó có một Phân cung!

Bạch Thiếu Huy giật mình, thầm nghĩ:

– Mình chưa hề nghe nói đến Phân cung tại Vu Sơn!

Chàng nhìn thẳng vào mắt đại hán:

– Nhân vật nào chủ trì Phân cung?

Đại hán đáp:

– Phân cung chủ.

Bạch Thiếu Huy gắt:

– Nhưng Phân cung chủ là ai?

Đại hán sợ hãi:

– Tên họ, thực sự tiểu nhân không được biết, chỉ hiểu Phân cung chủ là nữ nhân, mặt luôn luôn có khăn vuông che khuất, do đó tiểu nhân cũng chẳng hiểu được Phân cung chủ ở vào lứa tuổi nào!

Bạch Thiếu Huy tỏ vẻ thông cảm:

– Dưới Phân cung có cả thấy được mấy đường?

Đại hán thốt:

– Hai đường, Thần Long và Thần Cơ.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

– Hoán Hoa Cung có một Tổng Hương Đường, dưới Tổng Hương Đường có hai đường là Thiên Long và Thần Oai, nay ta lại được biết tại Vu Sơn có Phân cung, dưới Phân cung có hai đường tùy thuộc là Thần Long và Thần Cơ, tổ chức giống nhau, chừng như Phân cung này là một cái tên ngụy trang cho Tổng Hương Đường thì phải!

Chàng hỏi lại Dao Năng:

– Bằng hữu biết đường chủ là ai chứ?

Dao Năng đáp:

– Thần Long Đường chủ tên là Hàn Khuê, ngoại hiệu Ngọc Phiến Lang Quân, còn đường chủ Thần Cơ Đường thì tiểu nhân chỉ biết y họ Đường, chứ chẳng hiểu tên họ và ngoại hiệu là chi.

Nghe đại hán nói đến hai tiếng Ngọc Phiến, bất giác Bạch Thiếu Huy giật mình, lại nghĩ:

– Có lẽ Hàn Khuê là kẻ cướp Hương Hương mang đi sau khi hạ sát mẹ nàng! Chỉ có Hoán Hoa Cung mới thù hận mẹ Hương Hương, mà Hàn Khuê thì mừng tượng là người của Hoán Hoa Cung, ta nghi ngờ quá!

Chàng lại hỏi:

– Trong Thần Long Đường có mấy đội?

Dao Năng đáp:

– Hai đội, mỗi đội gồm hai mươi tám người. Đội trưởng đội thứ nhất là Lục

Trường Sanh ngoại hiệu Thiên Lang Sát. Đội trưởng kia là Tôn Nhất Phương, ngoại hiệu Tam Nhân Thần.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Bằng hữu đối đáp nhanh thực đó, tuy nhiên tại hạ còn phải làm nhọc bằng hữu một lúc nữa, xin cảm phiền nhé!

Thốt xong chàng đưa tay điểm huyết Dao Năng trở lại, đoạn day qua Phạm Thù:

– Phạm đệ có theo dõi cuộc hỏi cung của ngu huynh chứ? Chắc không quên một chi tiết nào?

Phạm Thù gật đầu:

– Nhớ rõ lắm! Có bao nhiêu chi tiết đó lại quên đi thì còn làm ăn sao được nữa?

Bạch Thiếu Huy bước tới khung cửa cao giọng gọi:

– Từ Vinh, bảo lão già ấy vào đây!

Từ Vinh và Dao Năng là hai tên đệ tử thân tín của Lục đội trưởng, luôn luôn túc trực quanh quần cấp chỉ huy, kẻ nào tẩn mác đi đâu thì đi, hấn vẫn ở trước sân chờ lệnh.

Nghe tiếng gọi, hấn cao giọng quát:

– Vương lão đầu đâu? Đội trưởng đòi người đấy!

Lão chủ quán là Vương lão đầu trong tổ chức của chúng vâng một tiếng lớn, theo sau từ Vinh tiến vào.

Bạch Thiếu Huy khoát tay về hướng Từ Vinh:

– Đội trưởng phân phó, người phải đứng bên ngoài canh phòng cho cẩn mật, đừng để kẻ nào vào ngang, người muốn được yên tĩnh để tra khảo hai tên tội phạm.

Vốn là tay sai, bảo đâu làm đó, Từ Vinh có cần gì suy nghĩ viễn vông, nghe đồng bạn nói thế, liền gật đầu trở ra ngoài.

Bạch Thiếu Huy day qua Vương lão đầu hét:

– Theo ta vào trong cho đội trưởng hỏi!

Phạm Thù đóng vai đội trưởng lúc đó chấp tay ra sau lưng, đứng cạnh hai tên “tội phạm” chẳng hiểu Bạch Thiếu Huy gọi Vương lão đầu vào đây là có ý gì, vội đưa mắt ngăm hỏi chàng.

Bạch Thiếu Huy gật đầu nhẹ, ra vẻ bảo hấn yên trí, đoạn nhìn thẳng vào mắt Vương lão đầu:

– Vương lão đầu! Thuốc mê của người còn nhiều đấy chứ? Đội trưởng cần

dùng thuốc đó, người còn bao nhiêu, trao ra bấy nhiêu.

Vương lão đầu không kịp đáp, lặng lẽ bước đến góc vách, moi dưới nệm cỏ của chiếc giường ọp ẹp, lấy ra một cái bao bằng giấy chắc, trao lại cho Bạch Thiếu Huy, đoạn lí nhí:

– Bao nhiêu thuốc trong bao có thể dùng độ mười lần, cứ bỏ vào rượu vào trà cho uống, lập tức có công hiệu, không sai!

Bạch Thiếu Huy vừa đưa tay tiếp nhận vừa hỏi:

– Có thuốc giả chứ?

Vương lão đầu cười vuốt:

Chẳng có thuốc giả, thuốc này bạo phát bạo tàn, chỉ có công hiệu làm mê man trong bảy tám khắc thời gian là tan ngay chẳng cần giải. Tuy nhiên nếu muốn người bị đánh thuốc mau tỉnh lại, cứ dùng nước mát dội lên đầu là chất thuốc mất công hiệu ngay.

Bạch Thiếu Huy trầm nghĩ:

– Thảo nào mà hán chẳng đặt cho loại thuốc này cái tên Nhập Khẩu Mê, vào miệng là làm người mê ngay, được cái là không nguy hại lắm!

Chàng vẫy tay:

– Được rồi, người hãy ra ngoài đi, khi nào cần ta gọi!

Vương lão đầu toan quay mình bước đi, Phạm Thù đột nhiên thốt:

– Hãy khoan!

Vương lão đầu vội dừng chân:

– Đội trưởng còn điều chi phân phó cho thuộc hạ?

Phạm Thù nghiêm lạnh giọng:

– Sự việc hôm nay, người phải tuyệt đối giữ kín, đòi với bất cứ ai, người không được phép bép xép đấy!

Vương lão đầu cười mơn:

– Tự nhiên! Tự nhiên! Đội trưởng dạy sao, thuộc hạ thi hành y như vậy. Đội trưởng cứ yên trí, ngày trước thuộc hạ có tánh vui mồm miện thật đấy, cho nên bằng hữu thường gọi là lão Thổ, thổ là thổ tả ấy mà, biết được gì là tìm người thổ lộ ngay, cái hiệu đó nghe không khoái chút nào. Mãi đến bây giờ thuộc hạ đã sửa tánh lại de dặt kín đáo lắm chứ, mà bằng hữu vẫn gọi là lão Thổ, thật lắm lúc cũng bực mình!

Lão rùn vai tiếp nối:

– Dù sao cái tánh nhay miệng của thuộc hạ cũng đem lại lợi ích phần nào cho thuộc hạ. Nhờ tánh nhay miệng đó, thuộc hạ được lão chủ nhân truyền cho

phương thức chế loại thuốc Nhập Khẩu Mê. Lão chủ nhân bảo, người nhay miệng chỉ nên dùng Nhập Khẩu Mê thôi, không thể dùng các loại mê dược khác...

Lão rùn vai tiếp nối với giọng căm hờn:

– Tuy được truyền tiểu kỹ đó, nhưng để làm gì? Ai ai cũng cho rằng cái tánh nhay miệng của thuộc hạ rất nguy hiểm, với tánh đó thuộc hạ có thể tiết lộ nhiều việc trong tổ chức cho người ngoài nghe, nếu có người biết chạm vào chỗ nhược của thuộc hạ. Học được tiểu kỹ đó rồi, thuộc hạ cũng chẳng được trọng dụng, cho nên dù Đường chủ hiện tại ngay từ lúc nhỏ, do thuộc hạ nuôi nấng, dạy từ bước đi, từ tiếng nói, thế mà khi cầm quyền, lại an trí thuộc hạ tại quán này, ngăn cấm thuộc hạ bén mảng đến Đường sở trên núi!

Lão tỏ vẻ trầm buồn lạ! Lão bất mãn vô cùng.

Bạch Thiếu Huy giật mình thầm nghĩ:

– Lão chủ nhân của hắc là ai? Chỉ truyền cho hắc loại Nhập Khẩu Mê mà không truyền những loại mê dược khác? Thế ra lão chủ nhân của hắc là tay chuyên hạ mê dược? Hắc lại còn tiết lộ, lúc nhỏ, Đường chủ do lão ẵm bồng, dạy đi dạy đứng, có lẽ hắc đề cập đến Thần Long Đường chủ Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê!

Chàng nhìn Phạm Thù rồi Phạm Thù nhìn chàng, đoạn chàng cất tiếng hỏi:

– Lão chủ nhân của người là ai?

Vương lão đầu không nghi ngờ gì cả, đáp nhanh:

– Lão chủ nhân của thuộc hạ rất có thanh danh trên giang hồ, được nhiều người ngưỡng mộ. Tuy có bản lĩnh cao siêu, lão chủ nhân lại không thích lợi danh, nên chẳng hề can thiệp vào sự việc giang hồ, sống ẩn cư ở một nơi như hàng cao sĩ...

Lão day qua Phạm Thù, chép chép miệng rồi tiếp nối:

– Đội trưởng hiện tại, tuổi trên tứ tuần, có lẽ cũng nghe nói đến một người, cách đây rất nhiều năm, từng nổi danh về sử dụng mê dược, người đó là Văn Hương giáo chủ...

Phạm Thù giật mình buột miệng ả lên một tiếng khẽ.

Vương lão đầu không để ý đến vẻ kinh ngạc của hắc, cứ tiếp nối:

– Văn Hương giáo chủ là đồ đệ của lão chủ nhân thuộc hạ!

Phạm Thù vỡ thán nhiên:

– Còn Đường chủ của chúng ta?

Vương lão đầu bỗng thấp giọng:

– Đường chủ cũng là một đồ đệ của lão chủ nhân. Lão chủ nhân không con, một hôm, sau khi xuất ngoại trở về, có mang theo một đứa bé...

Chừng như lão thấy mình lỡ lời nên biến sắc mặt hấp tấp thốt:

– Chết! Thuộc hạ đáng tội chết! Nếu Đường chủ nghe được, thuộc hạ mất mạng liền!

Phạm thù trấn an lão:

– Người đừng lo, ta chẳng nói gì cả với đường chủ đâu.

Rồi hấn hỏi:

– Văn Hương giáo chủ đã xuất hiện trên giang hồ hơn hai mươi năm trước, có lẽ lúc đó Đường chủ còn nhỏ lắm?

Vương lão đầu đáp:

– Cũng chẳng nhỏ gì cho lắm, lúc Đường chủ được mười bốn mười lăm tuổi rồi, còn họ Hầu thì trưởng thành, lớn hơn Đường chủ rất nhiều, họ Hầu là Văn Hương giáo chủ đấy!

Lão nhắc đến họ Hầu, giọng lão không đượm chút cảm tình.

o O o